

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό Σάββατον, 18^η/31^η Μαρτίου 2018, Σάββατον τοῦ Λαζάρου ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ γεγονότος τῆς ὑπό τοῦ Κυρίου ἐκ νεκρῶν ἐγέρσεως τοῦ ἁγίου καί δικαίου Λαζάρου, φίλου Αὐτοῦ, συμφώνως πρός τήν διήγησιν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου (Ἰωάν. 11, 1-46). Συμφώνως πρός τήν Εὐαγγελικήν ταύτην διήγησιν ὁ Κύριος ἀνέστησε τόν Λάζαρρον, ὃν ἠγάπα πολύ, δακρύων πρό τοῦ ἐν Βηθανίᾳ τάφου αὐτοῦ «πιστούμενος τήν κοινήν ἡμῶν Ἀνάστασιν πρό τοῦ πάθους Αὐτοῦ».

Τό γεγονός αὐτό ἐωρτάσθη:

Α΄. Εἰς Βηθανίαν

Εἰς τήν κώμην τῆς Βηθανίας καί εἰς τήν ἐν αὐτῇ Ἱεράν Μονήν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Λαζάρου Μάρθας καί Μαρίας προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ καί τοῦ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας παρεπιδημοῦντος Ἐπισκόπου Σάββα, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί ἄλλων διακόνων, ψαλλόντων Ἱεροψαλτῶν ἐκ Κύπρου, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφianoπούλου καί μετέχοντος πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος προσκυνητῶν ἐξ ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων χωρῶν, Ρωσίας, Οὐκρανίας, Σερβίας, Ρουμανίας, Ἑλλάδος καί Κύπρου.

Πρός τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα τοῦτο τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ἑλληνιστί ὡς ἔπεται :

Λάζαρρον τεθνεῶτα, τετραήμερον ἀνέστησας ἐξ Ἰδοῦ Χριστέ πρό τοῦ Σοῦ θανάτου, διασείσας τοῦ θανάτου τό κράτος καί δι' ἐνός προσφιλοῦς, τήν πάντων ἀνθρώπων προμηνύων ἐκ φθορᾶς ἐλευθερίαν· διό προσκυνοῦντές σου τήν παντοδύναμον ἐξουσίαν, βοῶμεν· εὐλογημένος εἶ Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ πάντων χαρά, Χριστός ἡ ἀλήθεια, τό φῶς καί ἡ ζωή καί ἡ ἀνάστασις τοῦ κόσμου, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς Βηθανίας, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν ἔγερσιν τοῦ ἁγίου καί δικαίου φίλου τοῦ Χριστοῦ Λαζάρου τοῦ τετραήμερου καί κατὰ σάρκα ἀδελφοῦ Μάρθας καί Μαρίας.

Κατά τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Εὐαγγελιστήν, ἡ ἀδελφή τοῦ Λαζάρου Μαρία εἶναι ἡ ἀλείψασα τόν Κύριον μύρῳ καί ἐκμάξασα τούς πόδας αὐτοῦ ταῖς θριξίν αὐτῆς, ἥς ὁ ἀδελφός Λάζαρος ἠσθένει, ἀπέστειλαν οὖν αἱ ἀδελφαί πρός αὐτόν [τόν Ἰησοῦν] λέγουσαι: Κύριε ἴδε ὃν φιλεῖς ἀσθενεῖ. Ἀκούσας δέ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· αὕτη ἡ

ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ θεοῦ, ἵνα νά δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ δι' αὐτῆς», (Ἰωάν. 11, 2-4).

Τό γεγονός τοῦτο τῆς ἐγέρσεως ἐκ νεκρῶν τοῦ Λαζάρου ἐγένετο ἐν τῇ κώμῃ τῆς Βηθανίας ὀλίγον τι χρονικόν διάστημα πρὸ τοῦ σταυρικοῦ πάθους καί τῆς ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τῶν ἀκολουθησάντων μαθητῶν αὐτοῦ. Τοῦτο δέ ὅλον γέγονε «ἵνα τό τῆς ἀναστάσεως μυστήριον ἀκριβέστερον πιστωθῇ», ὡς λέγει καί ὁ μελωδός: «Τήν κοινήν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἡγείρας τόν Λάζαρον, Χριστέ ὁ θεός· ὅθεν καί ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες, τά τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοί τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν· Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου».

Ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Εἰς τοῦτο γάρ Χριστός καί ἀπέθανε καί ἀνέστη καί ἔζησεν, ἵνα καί νεκρῶν καί ζώντων κυριεύσῃ» (Ρωμ. 14,9).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ θάνατος τοῦ θεοῦ Λόγου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος ἐρμηνεύει ἐναργέστατα καί δίδει ἀπάντησιν εἰς τό μέγα μυστήριον τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ θάνατος ὁ σταυρικός τοῦ Χριστοῦ ἀφορᾷ εἰς τήν παλιγγενεσίαν τῆς κοινῆς τῶν ἀνθρώπων φύσεως, δηλονότι εἰς τήν «ἐκ τῆς φθορᾶς ἐλευθερίαν» αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Διά τοῦτο καί ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας λέγει: «Καί γέγονεν ὁ Λάζαρος τῆς παλιγγενεσίας προοίμιον σωτήριον», δηλαδή «προμηνύων τήν πάντων ἀνθρώπων ἐκ φθορᾶς ἐλευθερίαν».

Ἡ δέ ἠθική ἔννοια τῆς ἐλευθερίας εἶναι ἀδύνατον νά κατανοηθῇ, πολλῶ δέ μᾶλλον νά προσδιορισθῇ κατὰ τρόπον φιλοσοφικόν, δηλαδή μέ ἀνθρώπινα διανοητικά κριτήρια. Μόνον ἐν Χριστῷ καί διά τοῦ Χριστοῦ εἶναι δυνατόν νά κατανοήσωμεν τί τό πλάτος καί τό βάθος τῆς ἐλευθερίας, ὡς κηρύττει καί ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «τῷ δέ θεῷ χάρις τῷ διδόντι ἡμῖν τό νῆκος διά τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Α' Κορ. 15,57) καί ἀναλυτικώτερον: ἅς ἀναπέμπεται εὐχαριστία εἰς τόν θεόν, ὁ ὁποῖος δίδει εἰς ἡμᾶς τήν νίκην κατὰ τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς διά μέσου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μόνον ἡ πίστις εἰς τήν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἐπιτρέπει νά κατανοήσωμεν τούς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ λέγοντος: «Καί αὕτη ἐστίν ἡ νίκη, ἡ νικήσασα τόν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν. Τίς ἐστίν ὁ νικῶν τόν κόσμον, εἰ μή ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν ὁ Υἱὸς τοῦ θεοῦ»; (Α' Ἰωάν. 5,5). «Οἶδαμεν ὅτι ἐκ τοῦ θεοῦ ἐσμεν καί ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται», (Α' Ἰωάν. 5,19).

Διά τῆς ἐκ νεκρῶν ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐφάνέρωσεν τήν παντοδύναμον αὐτοῦ ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ κόσμου καί τῆς φθορᾶς αὐτοῦ. Ἐπὶ πλεόν ἐφάνέρωσεν τό φῶς τῆς αἰωνίου ζωῆς, δηλαδή τήν ἀνάστασιν Αὐτοῦ, τήν ἀφορῶσαν εἰς τήν ὑπ' αὐτοῦ προσληφθεῖσαν ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς θεοτόκου ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως. Ἄς ἀκούσωμεν καί τοῦ μελωδοῦ λέγοντος: «Τεταρταῖον ἡγείρας τόν φίλον σου, Χριστέ καί τόν τῆς Μάρθας καί Μαρίας θρῆνον, ὑποδεικνύων τοῖς πᾶσιν, ὅτι Αὐτός εἶ ὁ τά πάντα πληρῶν, θεϊκῇ δυναστείᾳ αὐτεξουσίῳ θελήματι, ᾧ τά Χερουβὶμ βοᾷ ἀπαύστως· «Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος εἶ ὁ ἐπὶ πάντων θεός δόξα σοι».

Τό μέγα καί παράδοξον τοῦτο θαῦμα, δηλονότι τῆς ἐκ νεκρῶν ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου, ἐορτάζοντες καί ἡμεῖς ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, σήμερον προετοιμάσωμεν ἑαυτούς, ἵνα ἀξιωθῶμεν διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ δικαίου Λαζάρου ἐορτάσαι καί τήν λαμπροφόρον ἀνάστασιν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἀμήν. Καλόν Πάσχα”.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε λιτανεία πρὸς τόν τάφον τοῦ Λαζάρου, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, ἔνθα καί ἀνεγνώσθη ἡ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελική Περικοπή τῆς ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου καί ἀνεπέμφθη δέησις.

Ἦκολούθησεν ἐπίσκεψις εἰς τήν πλησιόχωρον Δημαρχίαν τῆς Βηθανίας καί τέλος τράπεζα εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Μάρθας καί Μαρίας παρατεθεῖσα ὑπὸ τῆς ἡγουμένης Γεροντίσσης Εὐπραξίας καί τῶν μοναζουσῶν αὐτῆς, ἡ ὁποία προηγουμένως μετά τήν ἐν τῇ Μονῇ θείαν Λειτουργίαν εἶχε δεξιωθῇ τήν Α.Θ.Μ. καί τό Δημοτικόν Συμβούλιον τῆς Βηθανίας.

Β΄. Εἰς τό ὕψος τῶν Ἑλαιῶν

Ἀφ’ ἐσπέρας ἐτελέσθη Ἑσπερινός, τό Μικρόν Ἀπόδειπνον εἰς τό Ἱερόν Προσκύνημα τῆς Ἀναλήψεως καί ἡ Ἱερά λιτανεία πρὸς τήν Ἱεράν Μονήν Γαλιλαίων Ἀνδρῶν, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γεράσων κ. Θεοφάνους, τόν ὁποῖον ὑπεδέχθη ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετά τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀνθίμου εἰς τήν ἐν λόγῳ Ἱεράν Μονήν.

Τήν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου τοῦ Λαζάρου, ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς, ἐτελέσθη θεία Λειτουργία ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἐγγύς ὄντος τῆς Βηθανίας, προεξάρχοντος καί πάλιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γεράσων κ. Θεοφάνους, συλλειτουργούντων αὐτοῦ Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, τοῦ Πρωθιερέως π. Χαραλάμπους Μπαντούρ, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Σεργίου, Στεφάνου καί Καλλίστου καί Ἱερέων παρεπιδημούντων ἐξ ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ψαλλόντων τῶν ψαλτῶν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καί τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών δεξιὰ καί ἀριστερά τῆς χορωδίας τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ὑπὸ τόν κ. Ριμόν Κάμαρ καί μετέχοντος πυκνοῦ εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος ἐξ ἐντοπίων καί προσκυνητῶν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἐδεξιώθη τήν Ἀρχιερατικὴν συνοδείαν ὁ Ἐπιστάτης τῆς ἔναντι τοῦ Προσκυνήματος Ἱερᾶς Μονῆς Ἀναλήψεως μοναχός Ἀχίλλιος.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC"
returns="included" maximum_entity_count="500"]